

kere ikke at faa Tilladelse til nogen af Delene. Naar Regeringen nedsætter et Landbrugsudvalg af saa sagkyndige Mænd, som Talen her er om, skulde den, synes jeg, tage Hensyn til det, ellers kan de Mænd, der sættes ind i et saadant Udvalg, næsten ikke være tjente med at have en saadan Stilling. Naar den Omstændighed, at der kommer en vestjydsk Landmand, naturligvis en radikal vestjydsk Landmand, — jeg kan godt tænke mig, hvem Manden er —, der siger til Regeringen, at han ikke tror, der er avlet saa mange Kartoffler, som det sagkyndige Udvalg har sagt, skal veje mere end Udvalgets Mening, synes jeg næsten, at alt hører op. Men jeg kan ogsaa tænke mig, at — og det er vel nok deri, det ligger — der har været et vist Parti i Prisreguleringskommissionen, som har lagt det tunge Lod i Vægtskaalen og er gaaet imod at give nogen Udførselstilladelse.

Resultatet blev altsaa, at Regeringen fandt det betænkeligt at udføre en Tiendedel af de Kartoffler, der var avlede. Som Støtte for denne Beslutning anførte Ministeren, at der var foretaget en Kartoffeltælling i Februar Maaned, og at denne havde vist, at der kun var godt 3½ Mill. Tdr. tilbage. Jeg mener nu, at man har gjort saa mange Erfaringer med de Tællinger, der er foretagne, at man ikke kunde lægge alt for stor Vægt paa en saadan Tælling, navnlig paa en Tælling af Kartoffler i Februar Maaned. Hvad betyder den? Den er saa at sige betydningsløs. Det kan være galt nok med Korn-tællinger, Folk maaler ikke deres Korn saa nøje, at de bestemte ved, hvad de har, de holder sig altid paa den sikre Side i deres Op-givelser. Men endnu mere vildt er det at holde Kartoffeltælling i Februar Maaned.

Landbrugsudvalget skulde saa siden have udtalt, at det fandt det rigtig, at der ikke blev givet nogen Udførselstilladelse. Jeg kunde have Lyst til at spørge den højtærede Minister, om Landbrugsudvalget har givet nogen Erklæring i saa Henseende. Det er mig ikke bekendt, at noget saadant er Tilfældet. Man har ikke spurgt Landbrugsudvalget om denne Sag, og Landbrugsudvalget har mig bekendt ikke afgivet nogen Erklæring i saa Henseende. Saa vidt jeg ved, har det netop stillet sig meget skeptisk overfor Betydningen af denne Tælling i Februar Maaned.

Der blev altsaa ingen Udførselstilladelse givet, men den norske Regering ønskede 100,000 Tdr. Kartoffler, og det vilde man bistaa den med — dertil er

ikke noget at sige —, og Norge vilde saayde Gængæld. Vi har hørt, at det skulde være med Sild, og vi har ogsaa hørt, at man ikke har højt set noget til disse Sild endnu. Den højtærede Minister sagde, at Prisen var ikke 12 Kr. den Gang i Norge, den var 10 Kr. De Kilder, som jeg har mine Oplysninger fra, meddeler vedblivende, at Prisen var 12 Kr., ja, det er endog sagt mig for bestemt, at langt mod Nord oppe i Norge, i Trondhjem f. Eks., var Prisen i Detail oppe ved 20 Kr. i Vinter. Og naar Regeringen kunde lade en Grosserer opkøbe Kartoffler her i Landet til 4 Kr. Tønden, er dette det tydeligste Bevis paa den Overproduktion, der var her i Landet, paa, at der var alt for mange Kartoffler, thi naar Majsen koster 12 Øre Pundet, er Kartofflerne 3 Øre værd Pundet, hvilket vil sige 6 Kr. pr. Td. værd til Fodringsbrug. At det har kunnet lade sig gøre at købe Kartoffler til 4 Kr., er kun en Følge af den store Avl, der har været til Stede. Og det er ikke en Pris, som er over Prisen før Krigen, som Ministeren sagde. Der er meget sjældent hen paa Vinteren blevet solgt Spisekartofler til den Pris, de har som oftest kostet noget mere. Jeg ved ikke, hvordan Forretningsgangen har været, hvem der har taget Fortjenesten. Det er blevet sagt, at Kartofflerne ikke maatte koste over 8 Kr. i Norge. Men naar de har kostet 8 Kr. i Norge, har der her ligget en stor Avance. Det er jo muligt, at det er Regeringen, der har bestemt, hvad de skulde koste, og at Opkøberne har faaet et vist Beløb pr. Td. Jeg kan derfor ikke indrømme, at der, som den højtærede Minister sagde, er gjort Landmændene en Tjeneste ved denne Regeringens Kartoffelhandel. Der er gjort de norske Forbrugere en Tjeneste, men dette skal jeg senere komme tilbage til. Sildene har vi, som sagt, ikke faaet, men de danske Landmænd har faaet et Tab.

Jeg vil i denne Forbindelse spørge, hvordan det gaar til, at der nu i disse Dage er private Kartoffelhandlere i Aalborg, der køber Kartoffler op til Udførsel og giver saadan noget som 5½ Kr. for usorterede Kartoffler. Man siger ogsaa, at der udføres Kartoffler til et andet Land, jeg ved ikke, om det passer. Jeg spørger igen: Hvorfor vil man absolut begunstige saadanne private handlende og ikke have at gøre med de Andelskartoffeleksportforeninger, som er oprettede, og som kun arbejder i Landmændenes Interesse og lægger an paa at levere gode Varer? Resultatet af denne Operation, mener jeg, er, at